

De dwalenden

Samantha Stroombergen bij Boekerij:

De witte kamer

Zij die zwijgt

De dwalenden

Samantha Stroombergen

DE DWALENDEN

Het weiland is donker en koud.
Het meisje had geen schijn van kans.
Waarom moest ze sterven?

ISBN 978-90-225-9154-3

ISBN 978-90-225-9155-0 (e-book)

NUR 330

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Davy van der Elsen

Omslagbeeld: DPS Design & Prepress Studio, Davy van der Elsen/ArcAngel/
Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

Auteursfoto: © Hester Doove

© 2021 Samantha Stroombergen en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

De wereld bestaat uit wensen.

Of beter gezegd, uit mensen met wensen: grote en kleine, brandende en verdovende, obsessieve en vernietigende. Over dingen die je nooit hebt gedaan, of wél hebt gedaan en nooit meer terug kunt draaien.

Het is interessant, dacht hij, dat de ene wens op het punt staat in vervulling te gaan terwijl de andere als een zeepbubbel uiteenspat. Conflicterende wensen leidden niet zelden tot kwelling.

Hij liet zijn longen volstromen met de koele lucht en wreef zijn handen tegen elkaar tot de lotion introk – de handschoenen die hij had gedragen maakten zijn huid droog. Zijn wens zou nu snel in vervulling gaan. Hij sidderde en beefde bij het idee en toch bleef hij zo kalm mogelijk staan, met zijn veel te grote kaplaarzen in het zompige gras gezogen.

Het beeld voor hem leek op een ansichtkaart. Een prachtige kaart die je wilde bewaren, zo eentje uit lang vervlogen tijden, toen je nog wel eens een zorgvuldig uitgezocht exemplaar op de mat vond. Hij beet op zijn onderlip. Nee, dacht hij, geen tijd voor nostalgie. Niet nu.

Hij rilde. Zinderde. Onderdrukte de neiging naar haar toe te lopen en haar gezichtje te strelen. Haar te zeggen dat ze zichzelf kon redden, als ze de kracht maar had.

Het was háár wens die op knappen stond. De wens om volwassen te worden en te beginnen aan het échte leven. Om van een jongen te houden. Of van een meisje, wie weet? Om een gezin te stichten, minister-president te worden, een galerie te starten, het kon allemaal. Om een verschil te maken. Al haar niet-vervulde wensen echoden nu vast om het hardst, een orkaan van 'had ik maar's.

Ze zuchtte; het geluid bereikte hem bijna niet door het lawaai van de auto's in de verte. Haar reeënogen keken smekend naar hem op en hij dacht dat hij haar hoorde zeggen: 'Red me, heb genade, verlos me.'

Een kreun nu, klagerig, maar zwak, ja, zo zwak.

Ze stak haar armen zo goed en zo kwaad als het ging naar voren en sleepte zichzelf vooruit, centimeter voor centimeter, een spoor van geplet gras achterlatend. Hij kon haar tranen bijna horen. Weer een kreun en deze keer prevelde ze iets.

Hij boog iets naar voren. Luisterde. Ze probeerde haar arm naar hem op te heffen, maar faalde. Faalde jammerlijk.

Alles ging precies zoals het moest, zoals het in de sterren geschreven stond.

Kon zij er maar net zo van genieten als hij. Kon ze maar zien welk doel haar lijden had. Weinigen konden verder zien dan hun eigen aardse bestaan.

'Succes.' Zijn zachte stem voer mee op een briesje wind. Wat een zelfbeheersing, dacht hij, want het liefst zou hij schreeuwen, jubelen, ja, misschien zelfs zingen. Het was immers een uitzinnige dag, een eerste stap naar zo veel groters, naar zo veel mooi-

ers. Hij knikte haar toe. ‘Succes, ik meen het, al geloof je me vast niet. Als je ziel maar sterk genoeg is. Dat is het enige wat telt.’

Ze wist weer een arm voor zich uit te tillen, slepend over de grond. Zoals ze daar lag leek ze bijna op een afgedankte lappenpop, met haar armen en benen in vreemde hoeken gebogen en haar wijdvallende kleding gescheurd en besmeurd. Zijn oma verzamelde die ooit, lappenpoppen, als macabere bewoners van haar overvolle huis. De herinnering – hij had al jaren niet meer aan haar gedacht – deed hem hardop lachen.

Het meisje hief haar hoofd. Knap, zo lang als ze in diezelfde houding bleef liggen. Deze keer bespeurde hij iets anders in haar gelaat. Geen angst, maar... Hij kon zijn vinger er niet goed op leggen. Haat? Walging? Teleurstelling?

‘Het ga je goed.’ Hij stak zijn hand op in een groet en zag nog net de opwellende tranen in haar ogen voordat hij haar met zijn voet de sloot in duwde. Haar worstelende lichaam was als het gekronkel van een worm.

Ze kon zichzelf redden, dacht hij weer. Als haar geest maar sterk genoeg was, dan zou ze leven. Hij was geen moordenaar.

Hij draaide zich om.

Huiswaarts.

Het was tijd.

1

De kus tintelde nog na op zijn lippen en haar geur hing in de keuken, ook al was ze al zeker een kwartier geleden naar haar werk in het ziekenhuis vertrokken.

Rechercheur Léon Coeur klokte het laatste beetje van de groene smoothie weg die hij iedere ochtend van zijn vrouw Mirte moest drinken. Zijn vrouw was verpleegkundige in het ziekenhuis en draaide wisselende diensten, waardoor Léon nu al lang voordat de zon opkwam klaarwakker was. Het getik van de klok aan de muur in de stille keuken dreef hem tot waanzin. Iedere seconde betekende dat het moment van de waarheid dichterbij kwam: vanavond zou hij haar alles vertellen. Geen sluier van mooie woorden meer.

De klok tikte genadeloos door. Ruim twee uur voordat hij zijn spullen bij elkaar moest rapen voor zijn laatste normale dag.

Morgenochtend zou hij het ook zijn teamleider Nancy 'Pitbull' Postma vertellen.

Het rechercheleven, het pompen van de adrenaline bij een nieuwe speurtocht, de jachtige obsessie... Ja, zelfs het eindeloze politieke gekonkel, het speld-in-een-hooiberg-gezoek, en Nan-

cy Postma zelf, zou hij niet willen verruilen voor een baan achter een bureau, en toch was dat precies wat hij op het punt stond te doen. Wellicht kon hij zich in de toekomst richten op coldcases: bureauonderzoek zonder ooit verhoren af te nemen was een stuk beter dan niets. Het was een nobele taak, zelfs, hield hij zichzelf voor.

In ieder geval had hij zijn beslissing genomen: hij kon niet langer in zijn huidige functie blijven. Hij moest overplaatsing aanvragen.

Zijn hart dwong hem ertoe.

Léon bromde en morde wat voordat hij naar het aanrecht liep om zijn glas om te spoelen. Misschien moest hij stiekem toch zijn stevige schoenen uit de kast halen om een rondje te wandelen, op z'n dooie akkertje, want hij wist dat Mirte liever niet had dat hij zich in het zweet werkte. Hoewel ze niet wist over de ernst van zijn hartspierziekte – hij had het destijds niet durven bekennen, zowel niet tegenover haar als tegenover zichzelf – wist ze wel dat hij in de gevarenzone zat. Ze zou ongetwijfeld teleurgesteld en zelfs een beetje kwaad op hem zijn dat hij de precieze diagnose zo lang voor zich had gehouden, maar wat moest hij dan? De waarheid onder ogen zien deed pijn. Dan moest hij erkennen dat hij sterfelijk was, dat hij op een dag niet meer op deze aarde zou rondlopen. Dat hij haar alleen zou laten.

In plaats van hardlopen kon hij ook zijn slechte humeur opzij proberen te zetten en gaan vissen. Het zou zijn hoofd leegmaken.

Het geklepper van de brievenbus haalde hem uit zijn gedachten. Vreemd, normaal was de bezorger van hun ochtendkrant een luie donder die standaard veel te laat was met bezorgen: sowieso nooit zó vroeg.

Hij tuurde uit het raam en zag een gedaante met een capuchon en gebogen hoofd snel wegllopen.

Vreemd, dacht hij weer.

Met een gevoel van onbehagen slofte hij naar de gang, waar hij een envelop op de mat zag liggen. *Léon Coeur*, stond erop geschreven in hoekige, onpersoonlijke blokletters. Geen adres.

Hij haalde een setje wegwerphandschoenen uit het halkastje. Als Mirte er was, zou ze hem vast en zeker bestempelen als paranoïde rechercheur, maar hij kon de neiging niet weerstaan. Een kerstkaartje kon het niet zijn en hij en Mirte waren allebei nog lang niet jarig. Hij hurkte en pakte de envelop vast, aarzelend, er niet helemaal zeker van of dit veel goeds kon betekenen. Het was vast niets, hij was immers op het moment niet bezig met een high-profile onderzoek. Gewoon een kaartje van iemand die niet aan wilde bellen en nog even wilde sporten voordat hij naar zijn werk moest. Een ochtendmens, net als hij.

De envelop was dun en licht en bijna dacht Léon zelfs dat er niets in zat. Hij draaide hem om en vouwde hem open, waarna er een kleine foto uit schoof, een polaroid uit zo'n instant kleurencamera die je tegenwoordig weer kon kopen.

Zijn nekharen gingen rechtovereind staan.

De foto was niet geheel ontwikkeld en toch zag hij direct wat erop stond. Een tenger meisje lag in het gras, haar armen en benen in vreemde hoeken gebogen, en ook al was het een stilstaand beeld, het leek alsof hij haar kon horen. Ze keek naar de lens, haar hoofd nauwelijks opgeheven, smekend, ontredderd, bang, alles tegelijk. De reflectie van het licht uit de zaklamp van de fotograaf weerkaatste als sterren in haar ogen, hij moest de zaklampfunctie van zijn mobiel hebben gebruikt, instant camera's hadden er immers geen.

En haar haren. Haar lange haren waren rood.

Nee, nee, nee. Dit kan niet waar zijn, laat het niet waar zijn.

Léon draaide de polaroid om.

Li 34,1, stond er in diezelfde blokletters op geschreven.

Iemand haalde een grap met hem uit. Een misselijkmakende, misplaatste grap. Het was onmogelijk dat dit meisje echt... Dat ze écht voor haar leven vocht, net als een ander tienermeisje tien jaar geleden op precies diezelfde manier had gedaan... Toch? De dader van toen, Adam Rooijmans, zat al tien jaar achter slot en grendel in de Penitentiare Instelling Vught en als hij vrij was gekomen, zou Léon dat hebben geweten.

Li 34,1.

De snelweg, de A4. Léon hoefde de locatie niet eens op te zoeken om te weten dat de hectometerpaal zich in de buurt van Leiden bevond, zijn prachtige stad, en dat het naast een weiland zou zijn. Dat er schuren van boeren stonden, 's nachts verlaten, stille getuigen van wat zich enkele meters verderop afspeelde. Precies deze codering stond namelijk op zijn netvlies gebrand, al sinds hij die had zien staan in de uitdraai van een politierapport van tien jaar geleden.

Toch opende hij de browser op zijn telefoon, navigeerde naar een website waarop hij hectometerpalen kon checken en typte hij het nummer in, samen met de snelweg. Het scherm beaamde wat hij al dacht.

Nee, herhaalde hij in gedachten. Iemand haalde een zieke grap met hem uit. Adam Rooijmans zat immers veilig in de nor in Vught, ver weg van de bewoonde wereld, ver weg vooral van meisjes wier levens hij kon verwoesten, wier zielen hij kon stelen.

Hij haalde diep adem, rechtte zijn rug, beende naar de keuken, maakte met zijn telefoon een foto van de polaroid en duw-

de de polaroid vervolgens samen met de envelop in een diepvrieszak. Hij stuurde de foto's naar Thomas Koster, zijn partner, met de vraag hier discreet maar met spoed in te duiken: een check of ze meldingen op die locatie hadden gekregen en zo niet of hij er een agent en ambulance op af kon sturen.

Nu moest Léon zelf achteroverleunen en het aan zijn collega's overlaten. Dat was hoe het moest zijn, en toch zocht hij op de automatische piloot zijn spullen bij elkaar. Hij moest het zeker weten. Hij negeerde het zeurderige stemmetje in zijn hoofd dat zei dat hij het rustig aan zou moeten doen. Hanna was belangrijker dan wat er verder ook speelde en als dit echt was, als dit...

Hij haalde zijn jas van de kapstok en trok de voordeur open.

2

Hanna Gosselaer kon de slaap niet meer vatten. Ze woude en draaide, voorzichtig, om haar zacht snurkende beste vriendin Sophie niet wakker te maken, die als een gestrande zeehond naast haar lag, haar voet onder de dekens vandaan en haar blonde haren in een wirwar over haar gezicht heen. Zoals altijd na een avond drinken kwijlde Sophie een beetje. Het was gisteren veel te laat geworden na een avond vol zwijmfilms, stinkkaas en wijn, en het verwonderde Hanna dat ze geen kater had.

Haar hoofd zat vol en ze was onrustig, al kon ze er haar vinger niet helemaal op leggen waarom. Ze sloeg de deken van zich af en schoot snel in wat makkelijke kleding: een joggingbroek en een hoody. Hoewel het vandaag volgens de weersvoorspellingen qua gevoelstemperatuur de eerste echte lentedag zou worden, zag Hanna door de kier tussen haar gordijnen dat het op dit moment grauw en mistig was.

Ze strekte zich uit, glipte de woonkamer in en vervolgens haar appartement uit. De lift liet ze links liggen – haar claustrofobie speelde haar nog altijd parten – en ze ging zo snel ze kon de trap af. Haar beurse, verminkte been, een souvenir van een

auto-ongeluk op haar dertiende, ruim tien jaar geleden, trok en zeurde. Het deerde haar niet. Ze kon er zelfs weer naar kijken zonder zich schuldig te voelen over de oorzaak, zonder het gezicht van haar vroegere beste vriendin te zien, haar dode beste vriendin.

Gebroken.

Vermoord.

Nog steeds ging er bijna geen dag voorbij waarop Hanna niet aan Lena dacht. Toch zakte het beeld van haar vriendin wat naar de achtergrond – ze was niet meer het eerste waar Hanna aan dacht als ze 's ochtends wakker werd, soms ook niet het tweede – en haar herinneringen hadden nu kleur. Ze dacht aan hun mooie momenten in plaats van aan hun laatste, en dat bood haar troost.

Het bood haar afsluiting.

Ze snoof de frisse ochtendlucht in en begon aan haar wandeling. De fysiotherapeut, waar ze eerlijk gezegd al te lang niet naartoe was gegaan, zou trots op haar zijn. Ze versnelde haar pas, omarmde de krampen, voelde zich... levend. Blij, gelukkig zelfs; ja, haar hart zong, was bijna compleet. Het stukje dat Lena had meegenomen in haar graf zou nooit helemaal helen, maar het was gelijmd, en Hanna koesterde het litteken.

Misschien moest ze binnenkort een paar dagen vrij nemen. Een week, zoiets, waarin ze naar het buitenland kon. Ze ging nooit op vakantie, uit angst voor warme bestemmingen waar je geacht werd in korte broeken of jurkjes te lopen of aan het zwembad te liggen. Het werd een keer tijd zich daaroverheen te zetten. Om haar gehavende been te tonen, dat bijna half zo dun was als haar andere; als een strijdkreet, een overwinning op haarzelf. Misschien niet meteen in het openbaar – ze wist niet of

ze daar al klaar voor was, of er zelfs ooit klaar voor zou zijn – maar aan degenen die ze vertrouwde.

Babystapjes.

Eenmaal weer thuis, met een zak gevuld met lekkernijen van de bakker in haar hand geklemd, trof ze Sophie kreunend aan Hanna's bureau, dat door ruimtegebrek tegelijk dienstdeed als eettafel. Sophie haalde haar hoofd van haar armen en keek op, waardoor Hanna een grijns moest onderdrukken. Sophies make-up zat tot op haar wangen en er zaten ribbeltjes van haar mouw in de zijkant van haar gezicht gedrukt.

‘Ik ga nooit meer drinken,’ zei Sophie hees.

‘Dat zeg je iedere keer.’ Hanna gooide de zak van de bakker naar haar vriendin, die hem een stuk behendiger ving dan Hanna in deze toestand voor mogelijk hield.

Sophie stak haar neus in de zak en kreunde nogmaals. ‘Deze keer meen ik het.’

‘Vast.’ Hanna boog zich over het bureau heen om het raam op kiepstand te zetten, het rook ontzettend muf, naar verschaalde wijn en slaap, en ook de dode plant in de vensterbank werkte niet echt mee. ‘Je voelt je vast beter als we wat hebben gegeten. Pak jij de borden en het bestek? Er ligt ook nog wat jam in de koelkast, als je wilt. Ik kleed me even om.’

‘Hoezo ben je zo energiek? Het is niet eerlijk,’ mompelde Sophie terwijl ze opstond. ‘Ik vind dat katers altijd evenredig verdeeld moeten worden over de drinkers. Iets als samen uit, samen thuis.’

‘We wáren thuis. En zo veel hebben we nou ook weer niet gedronken,’ riep Hanna vanuit de slaapkamer. ‘Drie wijntjes.’

Ze rommelde in de kast, op zoek naar iets fatsoenlijkers om

aan te trekken. Al haar kleding leek op elkaar: spijkerbroeken en shirts en truien in tinten somberheid met een vleugje duisternis. Hoezo kocht ze nooit iets fleurigs?

‘Je maakt het er niet beter op!’ klonk Sophies stem. En even later: ‘Ik word oud.’

‘O, hou op. We zijn drieëntwintig.’

‘Precies! Dat is toch bijna een kwart eeuw. Och, vroeger,’ mijmerde Sophie. Er klonk getinkel van bestek tegen bestek en van keramiek tegen keramiek. ‘De goeie ouwe tijd. Mijn lichaam takelt nu snel af. Drie wijntjes. Daar hoor je toch zeker niet brak van te worden.’

Hanna liet haar vingers over een jurkje glijden dat al een aantal jaren onaangeraakt aan een kleerhanger hing. Een felgroen cocktailjurkje met ceintuur en kanten franjes in jarenzestigstijl, gekregen van Sophie natuurlijk, al kon ze zich de gelegenheid niet meer herinneren. Ze had de jurk nooit gedragen en was zeer waarschijnlijk ook nooit naar het feest gegaan waarvoor het bedoeld was geweest.

Voorzichtig haalde ze de jurk van de hanger. Ze had hem zelfs nooit gepast.

Ze trok haar kleding uit en verwisselde die voor Sophies geschenk. De stof voelde vreemd stijf om haar lichaam, strak ook, wat ze niet gewend was. Ze dwong zichzelf om haar been niet meteen weer te bedekken. In plaats daarvan bestudeerde ze zichzelf via de camerafunctie van haar telefoon en bracht ze haar ontembare bruine krullen met haar vingers zo veel mogelijk in model.

Ze probeerde haar kin geheven te houden en over te komen alsof ze zich op haar gemak voelde toen ze op haar sokken terugliep naar de woonkamer.

Sophie babbelde wat in het luchtledige, zonder acht te slaan op haar omgeving, en zwaaide een kaasstengel als een lans heen en weer, tot ze midden in een beweging bevroor en de kaasstengel op haar bord liet vallen. ‘Zie je, het is niet eerlijk.’ Ze gooide haar handen in de lucht en liet ze neerkomen op haar knieën. ‘Ik zit hier als een verlepte bloem, en jij? Jij ziet er prachtig uit.’

3

De rust op de weg zorgde ervoor dat Léon Coeur zich des te ongedurig voelde. Hij moest moeite doen het gaspedaal niet tot op de bodem van zijn nieuwe Volvo in te trappen. Dat deed hij vaak in zijn oude auto omdat die veel trager reageerde, maar die was eindelijk naar de sloop gegaan. Hij kon maar niet wennen aan de geur en de snufjes van zijn huidige exemplaar. Er zat zelfs een achteruitrijcamera en sensoren in, alsof hij geen ogen had om zelf te kijken bij het inparkeren.

Hij remde af en manoeuvreerde de N206 af, wat hem volgens zijn ingebouwde navigatie – ook al zo'n achterlijk snufje, al moest hij toegeven dat het makkelijk was – naar de Laan van Oud Raadwijk zou brengen. Stapvoets reed hij langs de weilanden, langs koeien en kassen en sloten, tot hij een mooi plekje vond om te parkeren.

Hier moest het ergens zijn.

Het meisje. Het bange, maar levende meisje.

De foto brandde in zijn broekzak terwijl hij zijn tocht over het vochtige gras van het weiland begon, zijn ogen speurend langs de horizon. Hij zou zo dicht mogelijk naar de snelweg lopen als

hij kon, zo dicht mogelijk naar het hectometerpaaltje, en hij hoopte dat hij met lege handen terug zou keren. Een ochtendwandeling, niets meer dan dat.

Een frisse neus.

Dit kan niet echt gebeuren. De woorden bleven zich als een mantra in zijn hoofd herhalen. Hij droomde. Adam Rooijmans zat in de gevangenis. Hij zat...

Léon focuste op zijn ademhaling en tuurde om zich heen. De geluiden van het verkeer op de snelweg iets verderop lieten hem de stemmetjes in zijn hoofd even vergeten. Gek, dacht hij, dat er zo dichtbij mensen voorbijraasden terwijl je je hier in betrekkelijke anonimiteit kon voortbewegen. Niemand die tijd had om een blik te werpen op wat er in het weiland gebeurde, want de wereld trok in de auto nog sneller voorbij dan anders.

Zijn schouders ontspanden toen hij bijna de overkant van het weiland had bereikt. Geen meisje te bekennen, alleen maar groen en...

Het bloed trok uit zijn gezicht en hij hield zijn pas in.

Ze lag in de modderige sloot met haar gezicht naar beneden. Ze had geprobeerd zichzelf op de oever te klauwen, constateerde hij met een schok. Het gras waar ze bij had gekund was kapotgetrokken, op sommige plekken was zelfs de aarde zichtbaar, en hij stelde zich voor dat ze tot de laatste seconde een doodstrijd had gevoerd.

Haar armen waren naar voren gestrekt, een van haar handen nog steeds op het zompige gras, haar vingers verstijfd in een klauwende beweging, een vochtig laagje op haar huid van de dauw. Haar benen waren vreemd gebogen, net als haar blote voeten, alsof ze had geprobeerd zichzelf naar boven te duwen.

Je hoefde geen arts te zijn om te zien dat zowel haar benen als haar armen gebroken waren.

Hij wist dat hij haar moest laten liggen. Desondanks trok hij een paar handschoenen aan, die hij voor de zekerheid altijd bij zich had. Hij hurkte bij het lichaam neer, greep haar bij haar onderarmen vast, net onder de oksels, en begon haar moeizaam omhoog te hijsen.

Ja, hij hield zichzelf voor de gek, de kans dat ze leefde was nihil. En toch, en toch, hij moest het zeker weten.

Zijn hart ging als een gek tekeer terwijl hij haar steeds verder de kant op trok, tot hij haar uiteindelijk een meter bij de sloot vandaan had getrokken en haar kon omdraaien, zodat ze op haar rug kwam te liggen. Haar natte rode haren vielen als strenge touw om haar gezicht en contrasteerden met haar witte huid, vloekten met het groen van het gras... met het troebele groen van haar ogen. Ze waren geopend en staarden in het niets.

Wat zou het laatste zijn dat ze had gezien? Haar moordenaar? De sterren? De lichten van de auto's in de verte?

En het laatste dat ze hoorde? Voelde? Dacht?

Léon had geen patholoog-anatoom nodig om hem te vertellen dat dit meisje door de handen van een monster was gestorven. Hij had het ergens geweten zodra hij de foto uit de envelop had gehaald.

Ze was immers niet de eerste.

Hij kon zich precies herinneren dat hij de comateuze Hanna in het ziekenhuis had bezocht. Dat hij zich had voorgenomen Lena Delfosse, haar beste vriendin op de middelbare school, te vinden en bij haar terug te brengen, en degene op te sporen die haar zo veel pijn had gedaan. Want terwijl Hanna al die tijd geleden was weggerend waarna ze door een auto werd geschept,

liep het met Lena Delfosse nog minder gelukkig af: ze werd een bestelbusje in getrokken en pas dagen later teruggevonden.

In de dagen die volgden faalde hij als nooit tevoren.

Hij kwam te laat en Hanna verzonk in een verlamrende depressie.

Léon keek naar haar, zijn armen over elkaar geslagen, zijn gedachten niet in het heden. Dit slachtoffer was Lena's evenbeeld en de akelige gedachte dat iemand haar had gekozen om een boodschap te sturen, bezorgde hem rillingen. Als Adam Rooijmans dit meisje niet had vermoord, wie dan wel? Een zaadje van twijfel ontkiemde in zijn hersenen, hoewel hij zijn best deed het te negeren. Misschien... Misschien hadden ze een kolossale fout gemaakt.

Hij belde Thomas om een update te geven en hoorde dat die ook al verschillende telefoontjes had gepleegd terwijl hij in de auto op weg naar Léon was. Het zou dus niet lang duren voor het hier wemelde van de mensen in witte pakken: de TD – de technische dienst – was onderweg en Thomas zou al over enkele minuten arriveren. Weer hurkte hij bij het meisje neer en weerstond de neiging een pluk haar uit haar gezicht te vegen.

Iemand miste haar. Een moeder, een vader, een vriendin. Een oom.

Voorzichtig tastte hij in haar broekzakken, in de ijdele hoop dat ze iets van een portemonnee of telefoon bij zich droeg. Hij stond met lege handen weer op. Dat was weer een verschil, besefte hij: het feit dat dit meisje kleding droeg. Lena Delfosse werd naakt aangetroffen.

Terwijl hij wachtte op versterking, begon hij de omgeving al zo goed en kwaad als het kon te analyseren. Platgedrukt gras, een sigaret: alles kon van belang zijn.

Een duw tegen zijn schouder. ‘Léon, hoor je wat ik zeg?’

‘Hè, wat?’ Léon had Thomas niet eens aan horen komen, die nu vlak achter hem stond en zenuwachtig zijn gewicht van zijn ene been naar het andere verplaatste. De technische dienst kwam ook al aangesneld met een hoop spullen, waaronder de bekende witte tent.

‘Ik hoopte dat we een keer op tijd zouden zijn.’ Thomas liet zijn hoofd hangen. ‘Dat arme meisje. Haar... Haar lichaam. Wie doet nou zoiets?’

‘Ik weet het,’ mompelde Léon.

Hij was blij om Thomas Koster te zien. De junior rechercheur torende boven alles en iedereen uit – het verbaasde Léon iedere keer weer dat een reus als hij in zo’n klein karretje als een Citroën C1 wist te rijden – en toch leek hij het liefst in het gras te willen verdwijnen. De man was net een knuffelbeer en het bloed en andere sporen van geweld op plaatsen delict deden hem nooit goed. Léon vertrouwde hem met zijn leven en met zijn geheimen. De meeste, in ieder geval.

Ze stapten achteruit en bleven een goede minuut zwijgend naar het lichaam van het meisje staren, naar de mannen en vrouwen die een tent om haar heen zetten en daarin uit het zicht verdwenen om aan hun sporenonderzoek te beginnen. In de opening stond een jonge man te dralen, een van de ambulance-medewerkers die ze voor de zekerheid mee hadden laten komen. De knul veegde met zijn arm over zijn ogen en Léon zou kunnen zweren dat hij tranen zag. Zijn collega, een vrouw van in de veertig met haar haren in een strakke paardenstaart gebonden, schreef iets op. Ook haar gezicht stond grimmig en het feit dat ze niets deden met de lege stretcher naast hen bevestigde wat Léon al wist.

Hij kon het meisje niet redden.

Een technisch rechercheur met een kolossale snor kwam even later de tent uit en stapte linea recta op Léon en Thomas af. ‘Hebben jullie haar verplaatst?’ bromde hij. ‘Jullie weten dat jullie zo misschien sporen hebben vernietigd.’

‘Ik wist niet zeker of ze nog leefde,’ ging Léon er meteen tegennin. De toon die die man opzette! ‘Er was reden om anders te vermoeden,’ voegde hij er voor de goede orde aan toe.

Weer bromde de technisch rechercheur wat, maar blijkbaar besloot hij dat hij geen energie had om hier een discussie over te voeren en hij verdween weer in de tent.

Uiteindelijk kuchte Thomas en zei hij: ‘Je ziet er belabberd uit. Wit als een vel papier en je hebt je volgens mij al een week niet geschoren.’

‘We zijn niet allemaal gezegend met een Keniaanse teint als de jouwe,’ zei Léon. Zijn irritatie ebde wat weg; hij waardeerde de poging van zijn vriend om hem te laten lachen. ‘Ik bespeur hier een hele hoop projectie, vriend,’ vervolgde hij. ‘Je ziet eruit alsof een truck je heeft overreden en vervolgens in z’n achterruit is gegaan. Hoe gaat het met Selena?’

Selena was Thomas’ hoogzwangere verloofde.

‘Volgens mij kan ze niet wachten tot de baby er is. Ik ook niet, trouwens. Ze heeft flinke stemmingswisselingen, maar zeg niet tegen haar dat ik dat zei.’ Thomas maakte een hoofdbeweging naar de tent. ‘Weet Nancy hiervan?’

Een retorische vraag, vond Léon, en dus reageerde hij niet. Nancy Postma had overal oren en ogen en hij verdacht haar ervan dat ze zelfs rapport uit liet brengen als hij net iets te lang op de plee zat.

Thomas zweeg even en vroeg toen: ‘Die foto... Wat heeft dit